



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ**  
**Гж1 929/2018**  
**24.05.2018. године**  
**Н и ш**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ**, у већу састављеном од судија: Тање Ристић, председника већа, Слађане Стојановић и Лидије Стошић чланова већа, у правној ствари тужиоца Д. Р. кога заступа Р.В., адвокат из ....., против туженог Јавног предузећа за аеродромске услуге „Аеродром“ Ниш, кога заступа пуномоћник Наташа А. Николић, адвокат из ....., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П1 1723/2016 од 22.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 24.05.2018. године донео је

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда Нишу П1 бр. 1723/2016 од 22.12.2017. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење директора туженог м.бр.216 бр.1943 од 22.04.2016. године, којим је тужиоцу на месту „референт карго послова“ на неодређено време отказан уговор о раду бр.1134/51 од 01.08.2003. године са свим касније закљученим анексима, због тога што је престала потреба за обављањем послова, које је обављао по уговору о раду, са даном 22.04.2016. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, на пословима који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и да му призна сва права из рада и по основу

рада, почев од 22.04.2016. године као дана престанка радног односа па до враћања на рад. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.500,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у целини из свих законских разлога, због битне повреде одредбе парничног поступка из чл. 374 став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима, предлажући да другостепени суд преиначи првостепену пресуду тако што ће одбити тужбени захтев тужиоца или да исту укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужилац је благовремено доставио одговор на жалбу оспоравајући наводе жалбе и предлажући да се жалба одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог није основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374.ст.2 Закона о парничном поступку, на које повреде овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка из чл.374. ст.2. тач.12. ЗПП, на коју се неосновано жалбом туженог указује јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека је јасна и разумљива и није у супротности са разлозима датим у образложењу и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по уговору о раду бр.1134/51 од 01.08.2003. године на пословима „референт карго послова“и „координатор пројекта“. Анексом бр.4 Уговора о раду придодати су му и послови „унутрашње контроле мера обезбеђивања у ваздухопловству“. Решењем м.бр.216 бр.1943 од 22.04.2016. године тужиоцу је отказан Уговор о раду са свим каснијим анексима јер је услед технолошких, економских и организационих промена престала потреба за обављањем послова које је обављао по

основу уговора о раду, а код послодавца му се није могао обезбедити премештај на друге одговарајуће послове, рад код другог послодавца преквалификација или доквалификација, нити друге мере. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова туженика бр.594 од 25.02.2010. године у одсеку Сектор послова логистике систематизовано је радно место „референт карго послова“. Правилником о организацији и систематизацији послова туженика бр.1177 од 16.03.2016. године није предвиђено радно место „референт карго послова“, али су у служби за карго послове систематизована радна места „шеф службе карго послова“, „оператер на пословима прихвата и отпрема робе, „главни магационер“ и радно место „магационер“. Одредбом чл. 28. Правилника од 16.03.2016. године предвиђено је да ступа на снагу наредног дана од дана објављивања, а по добијању сагласности Градског већа Града Ниша. Градско веће је дало сагласност на исти дана 24.03.2016. године. Дана 15.04.2016. године тужени је донео одлуку бр.1775 о престанку потребе за обављањем послова и престанку потребе за радом запослених на неодређено време где је у члану 2. констатовано да је потреба за обављањем послова престала због економских и статусних промена у складу са Законом начину одређивања максималног броја запослених, наводећи да су укинута радна места „саветник за стручна питања“ и „референт карго послова“. У члану 4. ове одлуке је наведено да је до укидања радног места „референт карго послова“ дошло с обзиром да План пословања послодавца, и да не постоји потреба за овим радним местом а да није било могуће распоређивање запосленог на друго одговарајуће радно место, код послодавца, јер таква радна места нису систематизована, нити је постојала могућност за премештај на рад код другог послодавца.

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио као незаконито решење директора туженог о престанку радног односа тужиоца м.бр.216 бр.1943 од 22.04.2016. године, те обавезао туженог да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/13 и 75/14) предвиђено је да запосленом може престати радни однос ако за то постоји оправдани разлог, који се односи на потребе послодавца

између осталог ако услед технолошких, економских и организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Одредбом члана 21. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору (Службени гласник РС", бр. 68/2015, 85/2015 (Решење Уставног суда), 81/2016 (Одлука Уставног суда) прописано је да организациони облик у коме постоји потреба рационализације броја запослених на одређеним пословима у складу са предузетим мерама из чл. 7 став 2. ради спровођења рационализације, дужан је да спроведе анкету међу запосленима који раде на пословима за које више не постоји потреба, или на пословима на којима постоји потреба смањења броја извршилаца, о њиховим намерама и спремности за споразумни престанак радног односа, уз исплату новчане накнаде.

Одредбом чл. 9. истог закона прописано је да укупан број запослених у радном односу на неодређено време у организационом облику не може бити већи од максималног броја утврђеног у складу са овим законом.

На основу цитираних одредби закона произилази да је тужени, као послодавац уколико је код њега постојала потреба рационализације броја запослених, био дужан да спроведе анкету међу запосленима који раде на пословима за којима више не постоји потреба. Међутим, тужени у конкретном случају није доставио доказе да је спровео поступак прописан наведеном одредбом чл. 21. Закона о начину одређивања максималног броја запослених по којој је био дужан да спроведе анкету, што поступак рационализације броја запослених чини незаконитим и што представља довољан разлог за незаконитост решења о отказу уговора о раду тужиоцу јер тужени није испоштовао процедуру прописану наведеним законом, са којих разлога се жалбеним наводима којима се оспорава утврђено чињенично стање по питању објављивања и почетка примене Правилника о о систематизацији од 16.03.2016. године не доводи у питање правилност и законитост првостепене пресуде.

Осим тога, Законом о раду је прописано да до престанка радног односа запосленом може доћи ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца. Организација рада и пословања спада у аутономну и самосталну област деловања послодавца, због чега суд не може да оцењује оправданост укидања или

оснивања послова, односно радних места. Међутим, како тужени као запослени има право на одбрану од отказног разлога, а отказни разлог је престанак потребе за његовим радом, то је суд био овлашћен да приликом оцене законитости оспореног решења цени и да ли је стварно дошло до укидања послова које је тужилац обављао, те да ли је послодавац своје дискреционо право на доношење новог правилника о систематизацији користио у складу са законом, и да ли су организационе промене заиста биле разлог за доношење побијаног решења. Наиме, према измењеној систематизацији од 16.03.2016. године дошло је до измене назива радних места, описа послова као и услова за обављање тих послова, тако да је укинута радно место „референт карго послова“ а уведено радно место „оператер на пословима прихвата и отпрема робе“ које опису послова укључује између осталог и послове радног места „референт карго послова“, те се на основу тога може закључити да није престала потреба за обављањем ових послова, што је у оспореном решењу наведено као разлог за престанак радног односа тужиоца. С обзиром да разлог за отказ уговора о раду тужиоцу у смислу престанка потребе за обављањем послова које је тужилац обављао не стоји, произилази да нису били испуњени услови за примену отказног разлога из одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, те да је оспорено решење незаконито.

У прилог овом тумачењу говори и чињеница да је на радном месту референта карго послова било два извршиоца, а да је други извршилац добио уговор за ново радно место „оператер на пословима прихвата и отпрема робе“.

Суд је ценио и наводе у жалби туженог да су обављани разговори са свим запосленима па и са тужиоцем, у којима су информисани о насталим променама код туженог, али да је тужилац одбијао разговоре на тему нових послова у оквиру нове систематизације, и није желео да обавља друге послове осим послова дипломираног правника, те да му формално нису могли понудити друге послове за нижом стручном спремом јер је то противно закону, па налази да ови наводи немогу бити од утицаја на другачију одлуку суда с обзиром да се ове чињенице могу доказивати само материјалним доказима.

С тога, нису основани жалбени наводи да је првостепена пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд ценио све приложене и предложене доказе у смислу чл.228. и 231. ЗПП-а, а све сходно

чл.8. ЗПП и правилном оценом расправио све одлучне чињенице које су релевантне за правилно одлучивање у овој правној ствари.

Одредбом чл.191. Закона о раду прописано је да ако суд поништи решење о отказу послодавац је у обавези да радноправни статус запосленог доведе у стање као да запосленом није престао радни однос те је правилна и на закону заснована и одлука првостепеног суда којом је обавезао туженог да тужиоца врати на рад и да му призна сва права на раду и по основу рада, како је то тужилац тужбеним захтевом и тражио.

Имајући у виду исход спора правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета уз правилну примену одредаба чл.153. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, сходно одредбама из чл.390. и чл.401 ст.1. тач.2. ЗПП одлучено је као у ставу један изреке ове пресуде.

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 24.05.2018. године, Гж1 929/2018**

**Председник већа-судија**

**Тања Ристић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује**

**Управитељ судске писарнице**